

Δεκαετία του 70 σ' ένα ελληνικό νησί (πριν το κινητό τηλέφωνο). Είναι η ζωή που κυλάει ήρεμη ανάμεσα σε δύο κόσμους, αυτόν που φεύγει κι αυτόν που έρχεται. Υπάρχουν κάποιες καταστάσεις ανθρώπινες, κάποιες σκιές από το παρελθόν, κάποιοι έρωτες, κάποια κοινωνικά προβλήματα. Είναι κι ο ξενιτεμένος που γυρίζει στον τόπο του. Και είναι και ένα δίλημμα... γύρω στο οποίο πλέκεται το έργο.

Πρόσωπα

Ζαφείρα (Ζέφη)	(Από Αυστραλία γεννημένη στο νησί)
Θεοδότη - χήρα	(έχει περάσει τα 50)
Μελπομένη (Μένια)	ανηψιά της
Ρένα	(φίλη της)
Κατερίνα	γειτόνισσα
Ασημίνα (Ασημιώ)	γειτόνισσα
Χριστόδουλος - γέρος	γείτονας
Τζήν (Τζήνα)	Εγγλέζα
Στέφανος (Στέφος)	
Μάνθος (Μαθιός)	
Χρυσάνθη	(θεία του)
Ανάργυρος	(πατέρας του Θεόκλητου)
και ο μικρός Ανάργυρος	εγγονός
Μαίικλ	(Μιχάλης -από Αυστραλία)

Θεατρικό Έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου

«Ένα κλωνί βασιλικό»

Μέρος 2ο

Ο «Κόσμος» εξασφάλισε και είναι στην ευχάριστη θέση να δημοσιεύσει σε συνέχειες το θεατρικό έργο του Γρηγόρη Χρονόπουλου «Ένα κλωνί βασιλικό». Πρόκειται για μια ηθογραφία, έργο που έχει σχέση με τη δική μας ζωή, την ξενιτιά του χτες και θέματα που μας απασχόλησαν και χάραξαν σημάδια και όρια. Είναι μέσα ο κόσμος που φεύγει και ο κόσμος που έρχεται. Νοοτροπίες και άγραφοι νόμοι, αγάπες και δικαιώμα, ελπίδες που ξεφτάνε κι άλλες που επιζούν και δικαιώνονται αργά. Κι είναι κι ένα δίλημμα για το δικαίωμα στην ζωή, το δικαίωμα στην αγάπη. «Περνάνε όλα... σαν τους ανθρώπους που γνωρίσαμε, τα όνειρα που ζήσαμε, τη ζωή που φεύγει... Σαν αναμνήσεις αγαπημένες, σαν νοσταλγικά τραγούδια...», όπως λέει ο συγγραφέας Γρηγόρης Χρονόπουλος.

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Συνέχεια από την προηγούμενη Παρασκευή

TZHN: Όμως ξέρε, κυρία Κατερίνα μου, ότι το δικό μου παιδί δεν πρόκειται ποτέ να της γίνει βάρος. Ούτε σ' αυτήν ούτε σε κανέναν άλλον. Εγώ φροντίζω για όλα και έχω προβλέψει για όλα. (πειραγμένη βέβαια). Αλλά με συγχωρείτε, πρέπει να πηγαίνω.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καθίστε, δεν σας πρόσφερα ούτε ένα ποτήρι νερό, καθίστε.

TZHN: Ευχαριστώ, πρέπει να πηγαίνω, πήρα την ανάσα μου. (στη Ζέφη) coming;

ΖΑΦΕΙΡΑ: I would like to stay a bit more. Μ' αρέσει η συντροφιά σας αλλά θα πάω μέχρι το σπίτι και θα γυρίσω να καθίσω λίγο μαζί σας.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Καθίστε, δεν σας πρόσφερα ούτε ένα ποτήρι νερό, καθίστε.

TZHN: Ευχαριστώ, εγώ πρέπει να πηγαίνω, πήραμε την ανάσα μας, γεια σας.

ΖΑΦΕΙΡΑ: Γεια σας, χάρηκα κι ευχαριστώ. Θα σας δω αργότερα. (φεύγουν)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: (κάνει το σταυρό της) Έλα Χριστέ και Παναγιά, πώς σκέφτονται μερικοί άνθρωποι.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Το κατάλαβες ότι την πρόσβαλες και την πίκρανες; Και είναι καλό κορίτσι. Εγώ θαυμάζω τον ηρωισμό της να πάρει όλη την ευθύνη του παιδιού. Κατερίνα μου, δεν πρέπει να κρίνουμε τους άλλους με τα δικά μας κριτήρια. Η κοπέλα έρχεται από άλλον κόσμο. Κι ύστερα... στους καιρούς μας αλλάζουν τόσα πράγματα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι, αλλά να μείνει και στον ξένο τόπο μ' ένα παιδί χωρίς πατέρα;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δεν μου λες, βλέπεις καμιά διαφορά με τ' άλλα παιδιά; Όλοι το συνηθίσανε κι όλοι τ' αγαπάνε το παιδάκι. Και κείνος, ο πατέρας του, το έχει μη στάξει και μη βρέξει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αμ' ο παπούλης του, το είδες; Εκείνος κι αν το έχει στα όπα-όπα.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Το συνηθίσανε βλέπεις όλοι τώρα και μεγαλώνει όπως όλα τ' άλλα παιδιά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Έχεις δίκιο, Θεοδότη μου, τρεις ημέρες είν' το θάμα κι

άλλες τρεις το παραθάμα. Μπαίνει η Ασημίνα αναστατωμένη χαρούμενα)

ΑΣΗΜΙΝΑ: Τα μάθατε, τα μάθατε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τα 'μαθες κι εσύ;

ΑΣΗΜΙΝΑ: Α, το ξέρετε κιόλας; Μα πότε το μάθατε, τώρα τηλεφώνησε στο ξενοδοχείο να κλείσει δωμάτιο. Εμ, βέβαια το σπίτι του είναι ερείπιο, πού να πάει να μείνει εκεί μέσα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ποιος τηλεφώνησε, καλέ, ποιανού το σπίτι είναι ερείπιο; Για τους τουρίστες λέγαμε που κάνουν μπάνιο ολοτσιτσιδοί.

ΑΣΗΜΙΝΑ: Ο Μαθιός, καλέ! Έρχεται ο Μαθιός του Μιχαήλου από την Αυστραλία!

ΘΕΟΔΟΤΗ: Έρχεται ο Μαθιός!!! (μένει άναυδη)

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ο Μαθιός... Πόσα χρόνια... (κοιτάει λοξά την Θεοδότη)

ΑΣΗΜΙΝΑ: Σου λέει, έκανε τόσα λεφτά που μπορεί ν' αγοράσει όλο το νησί!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αλήθεια; Μα πότε τα μάθανε αυτά, ποιος το λέει;

ΑΣΗΜΙΝΑ: Εμ, τόσα χρόνια που λείπει... Έρχεται ο γερο-Χριστόδουλος.)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Καλησπερούδια σας γυναίκες, τι κάνετε, τι λέτε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καλώς τον

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Έλα καθίσε στην παρέα μας. (Η Θεοδότη σκυμμένη στο πλεκτό της αλλά δεν πλέκει, σκέφτεται)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ πάω μέχρι τη σκάλα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Θέλουμε να σε ρωτήσουμε κάτι. Τα έμαθες ότι έρχεται ο Μαθιός από την Αυστραλία;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Μακάρι να γυρίζουν οι ξενιτεμένοι μας και να ζήσουν να χαρούν τους κόπους τους.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Το Ασημιώ από δω λέει πως έχει τόσα πολλά λεφτά που μπορεί ν' αγοράσει όλο το νησί.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (κοιτάει τη Ασημίνα σαν να λέει: το μυαλό σου και μια λίρα). Μακάρι να έχει... Αλλά... περάσανε εκείνοι οι καιροί που οι ξενιτεμένοι έρχονταν με παρδαλές γραβάτες και παράσταναν τον πάμπλουτο. Τώρα ξέρουμε περισσότερα. Τότε, βλέπεις, δεν ξέραμε. Τώρα ξέρουμε πως ζουν και στην ξενιτιά.